

дени. Сред печалните картини от войната и разорението, гнетят го тревоги и тегла, отпадат сили, и скръб се свива в душата му. Той тжгува по родна душа, пред която да изкаже болката си. Една само би го чула и разбрала — „най добрата от жените“; под нйните митувки бй му станало по светло, по леко, ала тя е тжй далеко. (стр). 81. — В душата му трепка жажда за ласка и любов; сжбуждат се блянове, които по млечния път го водят към родния кжт ( — 18); само при сжжп другар за малко притихва скръбта („Среща“ — 31) — ала срещата е кратковременна, преходна. — В душата му засяда неотклонна мисъл по родината: Ту сжнува че се връща в родния си град; на бащините си порти вижда чер прапорец и зарива („сжн“ — 35); Ту завещава на роден брат щом се върне жив и здрав, да се отбие в бащиния му дом; да разкаже за неговата сждба и да се поклони на всичко, що е той обичал: на леса, полето, кукуруза, нивата, и на Мургащ („завет“ 38); Ту рисува тжгата по родната земя на пленника, който си задава мжчителния вжпрос: „Защо от близките си той откжснат бе, и пратен да умре под чуждото небе? (11). Любовта му към родината най пжлно е отражена в стихов. „Носталгия“ [34]. Сред студено небе и страна на пустош и покой, в незнаен край, може би ще бжде гроба му: ще го погждне рано сжня зловец на бранните поля И там. —

Отвеян лист от кжрвавите бури,  
 Ше чезна аз и в гроба си студен  
 На моя край за светлите лазури,  
 За роден зоз, за роден звук свещен.

Щом пукне пролет над гроба му „ще избият в цветя мечтите“ му по края сжжп; през есен „мжглите ще обвият простора“ с неговата джлбока скръб. —

И в зимни дни на буйни вятър воят,  
 Злокобният на гарваните грач —  
 Ше бждат в тия диви степи моят  
 По родната земя отчаян плач.

Любовта към родината му се превръща в болезнено чувство, под бремето на което той стене и плаче. През тоя плач той негли предусеща, че всички жертви са нахалост дадени; че може да ги сполегят погроми и беди, и с отчаян вик, ала вик глух, сподавен, моли Всевишния да пощади родния край, родни домове (44) („полето“ 56). —

Не го оставя и кошмара за собствената му смжрт—всетажй безсмислена и ненуждна, унищожението ще бжде пжлно: изпусто ще дирят гробовете им майките, защото джждовете ще ги измият и зверове ще разнесат месата им (27.1) — пжк